

(reportáž z koncertu kapely Klíč v Divadle ABC) Divadlo ABC pořádá cyklus pořadů o hudebních legendách, bez ohledu na jednotnost žánrů. Tak se vedle sebe, samozřejmě nikoli ve stejný večer, na jevišti objeví Pavlína Jíšová, Pavel Bobek nebo duo Eva a Vašek. V neděli 21. října 2012 patřilo jeviště pražské kapele Klíč. Na rozdíl od jiných „žijících“ legend,

Klíč

ukončil před deseti lety svou činnost. Jenže letos je tomu 30 let, co se z původní „standardní“ folkové kapely Petrklíč stala kapela Klíč s velmi osobitou tváří. Hudební tvář Klíče nelze nazvat jednobarevnou. Mísí se v ní zvuk renesance, starých hudebních nástrojů, příběhy z historie. Společným jmenovatelem zvuku a tváře Klíče jsou aranže, hlasy a zvuky nástrojů, vážené a měřené na imaginárních lékárenských vahách v ruce kapelníka Jardy Mariana, který přišel do Petrklíče po jeho založení. Snad zde má do jisté míry, vedle nesporného muzikantství a skladatelské invence, vliv i původní povolání Jardy Mariana, který vystudoval stavební inženýrství, kde o bezpečnosti staveb rozhodují

milimetry. Jarda Marian objevil v kapele i poklad v podobě hlubokého hlasu své pozdější manželky Pavly, která Petrklíč spoluzakládala. Klíčem prošlo za dvacet let existence kapely 25 členů. Členové kapely se rozhodli oslavit 30. výročí deseti koncerty na různých místech a jevištích a nápad zařadit do šňůry, končící 21. prosince koncertem v Divadle za plotem v Praze, i koncert v Divadle ABC, byl šťastný. Navíc každý koncert je natáčen profesionálními televizními kamerami na DVD, která budou v prodeji. Klíč vedle série koncertů chtěl do konce roku natočit i novou desku, obsahující i písně, které nebyly do ukončení činnosti kapely v roce 2002 hrány, i písně ještě novější. Deska však vyjde až v příštím roce, ale v důsledku tohoto prodlení Klíč uspořádá další křtící koncerty. Manželé Marianovi řešili, kdo bude kromě nich při koncertní šňůře stát na pódiu. Ten večer (ale i večery před koncertem i po koncertu) na jevišti stála zpěvačka a hráčka na příčnou flétnu Katka Chudobová. Katka do kapely doporučila profesionálního cellistu a spolužáka z konzervatoře, Jirku Krupičku a ten později v kapele našel svou ženu Jitku, flétnistku a zpěvačku. Z původní sestavy na jevišti stojí Jarmila „Jája“ Pánková, zpěvačka a v civilu kantorka, stejně jako Pavla Marianová. Na dvanáctistrannou kytaru hrál systémový inženýr Milan Venkrbec. Televizní kamery zatlačily kapelu do zadní části pódia a ke zhoršené viditelnosti (nebylo to ale tak zlé) přispělo i jemné kouřmo, které by slušelo více rockovému koncertu. Moderátorem večerů legend je Vladimír Čech, který se tentokrát omezil na úvodní slovo, losování výherců ankety a organizaci potlesku pro kamery. Tento organizovaný potlesk, patrně z hlediska dramaturga Radana Dolejša i režiséra, byl z technického hlediska nutný, ale byl zcela zastíněn nekončícím potleskem diváků. O zvuk se staral Jirka Mašek a dařilo se, byť byl jednou přerušen nešťastnou náhodou v podobě polití kytary vodou samotným kapelníkem. Obešlo se to ale bez škodlivých následků a koncert plynul v duchu tradiční úvodní písně s názvem *Dál plyne čas*. K radosti pamětníků, krom vítězných portovnických písní *Pohár a*

kalich

a

závěrečné

Omnia vincit amor

, zazněly písně, které jsem v posledních letech kapely příliš neslychal, např.

Vae victis

o Spartakově povstání. Je štěstím, má-li kapela vynikajícího melodika a není příliš dobré, když melodik na sebe vezme i textařinu, ber kde ber. Jarda Marian takovým melodikem je a jistě složil i dobré texty, ale jeho dalším objeveným pokladem je textař Tomáš Vondrovic. Symbióza zpěvných a zapamatovatelných melodií a nadčasových (třikrát podrženo) textů Tomáše Vondrovce, kde vítězí krásná čeština a chromá kobylka rýmů ani jednou neklopýtne, je výslednicí, při níž běhá po zádech mráz a pamětník se směle či nesměle přidá k vokálu kapely, znějící jako jeden muž a jedna žena. Ten večer zněl jen zlomek písní ze šesti vydaných desek, ale kdo si může dovolit takový luxus, vybrat písně bez jediného hluchého místa a zbylé písně nejsou o nic horší. Na koncertu, který se čtyřmi přídávky trval do půl dvanácté, jsem si uvědomil, jak málo je Klíčů, a to nejen na folkové scéně. Do acapellové lidové písně, kdy kapela opustila perimetr kamer a stála na rampě, zněl potlesk vestoje. Vedle mě zářila tvář básníka Jaroslava Holoubka, který rovněž některé písně Klíče textoval a v očích členek kapely jsem viděl slzy štěstí. Je dobře, že tyto slzy nahradily slzy loučení při posledním koncertu v prosinci 2002. A tak čas uplynul rychle, jako každý šťastný okamžik, a doufám, že se s Klíčem ještě neloučíme.